

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

HISTORIAE EC||CLESIASTICAE PARS || PRIMA, QVA CONTI-||NENTVR ||
Eusebij cognomento Pamphili Cæsareæ Palæ-||stinæ Episcopi lib. 10.||
Eiusdem de vita Constantini magni lib. 4.|| Oratio Constantini magni ad
sanctoru[m] cœtu[m].|| Oratio eiusdem Eusebij in laudem Constanti-||ni
magni ad trigesimum ...

Christopherson, John

[Köln], 1569

Hortatur episcopus Constantinus, vt donent eum Baptismate. Cap. LXII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-29861

EUSEBII DE VITA

attollens, medium inter ipsos conditorium suum locabat, quod vtrunque seni claudebāt Apostoli, sano certe vt dixi consilio praecogitans, quod mortui corporis tabernaculum ibi digne decenterq; quiesceret, atque hęc ille longo ante tempore cogitatione cum depinxisset, ecclesiam Apollolis dedicauit, quam plurimum vtilitatis illorum memoriam animæ suæ conciliaturam existimans, neque sane vota eius, expectationemq; fefellit Deus. Nam vt primas Paschalis celebritatis exercitationes expleisset, ipsumq; salutarem diē cum sibi ipsi clarum & illustrem egisset, tum aliis omnibus omni cum lætitia celebrem reddidisset: cum eodem tempore & extremum diem obiret, & has celebritates curaret: Deus cuius nutu hęc omnia gesta sunt: hoc peraccommodato tempore ad meliorem eum vitæ conditionem diuinitus transferre voluit.

*Inæqualis corporis intemperies cum esset Heleno-
poli, & preces ab eo cum baptizaretur
adhibita. CAP. LXI.*

NAM cum primum oboriretur ei quædam corporis inæqualis intemperies, ad eamq; iam vehementior dolor accessisset, ad calida ciuitatis balnea proficiscitur, & inde ad ciuitatem matris suæ cognominem, vbi in martyrum sacra æde diu versatus supplices preces & vota publica adhibuit Deo. Vt verò ei in mētem venit extremus eius vitæ dies: existimaretq; hoc tempus opportunum esse ad delenda illa errata, quæ quoniam mortalis erat admiserat: crederetq; arcanorum mysteriorum efficacia & salutaris lauari imitatione mentem expiari: hęc inquam cum ei in mentem venirent, humi procumbens genibus, & in ipsa Martyrum æde errata sua cōfessus, supplicem se Deo offerebat. Vbi primum manuum per precationē impositione dignus habitus est. Inde discedens ad suburbana Nicomediæ ciuitatis peruenit: & conuocatis episcopis ita ferè ad eos loquutus est.

*Hortatur episcopos Constantinus, vt donent
eum Baptismate. CAP. LXII.*

QVAM ego fratres auida mente omnibusq; votis à Deo salutem multis hisce annis deprecatus sum: eam nunc hodie-

hodiernus dies à me vehementer expectatus attulit. Tem- *Hic refutat*
 pus igitur est, vt tandem insigni illo, per quod immortalita- *Stroph. i. h. i.*
 tem adipiscemur, perfruamur. Quod ego etsi in illius Ior- *oria sua fals*
 dani gurgitibus, in quibus seruator noster ad nostrum exem- *stificatur*
 plum lauatus esse memoratur facere constitueram: tamen
 Deus quod mihi maxime accommodatum esset cernés, hoc
 in loco eisdem mysteriis dignatur. Omnis igitur amouea-
 tur dubitatio. Quòd si is in cuius arbitrio mors ac vita con-
 sistunt vitam inter vos longiorem viuere permiserit, & hæc
 eius menti sententia steterit, vt post hac aliquando commu-
 nes cum populi Dei grege preces in ecclesia coniungam, vt
 uendi leges mihi, quæ seruo Dei conueniant ponere, haud-
 quaquam differam. Atque quidem hæc ille. Illi verò sacro-
 rum religione consummata, adhibitisq; stas diuinæ insti-
 tutionis ceremoniis, arcanorum mysteriorum eum partici-
 pem faciunt: certa quædam quæ oportebat præfinientes.
 Et sanè ex omni omnium imperatorum memoria solus Cō-
 stantinus in Christi martyriis renatus, & sacris initiatus, di-
 uinoq; sigillo donatus, & spiritu lætitiā concipiens, pror-
 susq; nouus redditus, ac diuina oppletus luce, per immen-
 sitatem fidei incredibiliter quidem animo gestiebat: sed ad
 clarissimam & euidentissimam vim diuinæ maiestatis obstu-
 pescebat. Confectis verò omnibus sacris splendido regio-
 que apparatu, atque adeo luce clariore conuestitus, candi-
 dissimo in lecto se reclinauit: reiecta iam purpura, quam am-
 plius nolebat attingere. Tum verò clarissima voce, cū pre-
 catus, Deo gratias egisset, hæc ferè addidit.

*Quomodo postquam baptizatus sit, Deum præ-
 dicauerit. CAP. LXIII.*

NVnc reuera noui me beatum esse, nunc immortalī vi-
 ta dignum esse habitum, nunc diuinæ lucis participem
 esse factum. Simul miserorum reiecit sortem, quos in-
 fœlices prædicabat, quòd hisce diuinis bonis orbatī essent.
 Cū verò centuriones & duces militares intromissi, casum
 suum deplorarent, quòd deinceps se orbos fore lugubri vo-
 ce testarentur, longioremque ei vitam optarent: etiam his
 respondit: se nunc veram vitam adeptum esse, seque ipsum
 solum intelligere, cuius fœlicitatis particeps factus sit: ac

Qq

pro